

Homenatge als germans Riera i Pau: 80 anys

JORDI BOHIGAS MAYNEGRE

Explica Josep Pla en una carta que, quan essent diputat provincial va anar a veure el president Agustí Riera i Pau, pels volts de 1920, per demanar-li el pagament d'unes indemnitzacions, aquest li contestà: «Els diputats que assistim a les sessions tenim dret a cobrar-les, però tenim per costum renunciar-hi». El fet és que Josep Pla no tardà a renunciar a les seves obligacions polítiques, per centrar-se en el periodisme. Eren altres, temps, certament, però aquesta resposta dóna idea del tipus de polític que era el Dr. Riera, tant lluny dels patrons de conducta d'avui. I és que Riera es guanyava la vida amb la seva professió de metge (d'un cert prestigi), a més de ser un promotor cultural i un ciutadà popular de la Girona del seu temps. Va ser president de la Diputació de Girona entre 1911 i 1924 i, com a tal, fundador actiu de la Mancomunitat de Catalunya. Mà dreta de Prat de la Riba, va ser conseller de carreteres de la Mancomunitat fins a ser-ne destituït per la Dictadura de Primo de Rivera. Durant uns mesos de 1923 va ser, també, senador.

Menys conegut, per bé que no pas menys il·lustre, era el seu germà sacerdot, Mn. Salvador (1883-1936). Home culte i literat, després d'uns anys de rector a Begur va ser, d'alguna manera, «exiliat» a Arenys de Mar pels homes de la mateixa dictadura que havia destituït el seu germà, a causa de la seva profunda catalanitat. Des d'aquesta parròquia fronterera de la diòcesi de Girona els dies lectius es traslladava a l'Escola Blanquerna, de Barcelona, on era professor. El director -i pedagog-Alexandre Galí va escriure d'ell que «era d'una bondat tan gran que en ella quedava com humiliada i apagada la seva ciència». Sabem, per exemple, que escrivia al diari El Matí, a la revista El Bon Pastor i que fou un dels fundadors del «Foment d'estudis de la Maresma» i promotor local de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Els dos germans tenien en comú dues coses: la seva bondat i la seva catalanitat; mèrits que no foren suficients perquè els anomenats «incontrolats» de 1936 els perdonessin la vida. Tots dos se sentien gironins, per bé que havien nascut circumstancialment a Cuba, i tots dos sofriren una mort semblant i amb pocs dies de diferència. Esclatada la guerra, l'Agustí tingué l'oportunitat d'escapar del país però s'hi negà, incapaç d'abandonar la família i els seus. Llavors, la dona i fills l'alertaren que no abandonés la casa sol sota cap concepte. En una ocasió que desoï el consell familiar davant la petició d'un suposat malalt ja no tornà. Era una trampa. El localitzaren mort, com hem dit, a les Encies (Planes d'Hostoles), tal dia com avui de fa vuitanta anys. El seu germà Salvador la trobà pocs dies després a la carretera d'Horta de Barcelona, la nit del 9 de setembre, i el seu cadàver va ser transportat l'endemà al dipòsit judicial de l'Hospital Clínic.

El seu pecat, en el cas d'Agustí, va ser el d'haver estat dirigent de la Lliga Regionalista a Girona -el Centre Catalanista- durant molts anys; l'altre, Salvador, per ser senzillament sacerdot, home de Déu.

Homes d'una peça, que s'estimaven el país i vivien la seva vocació professional amb intensitat, les seves morts són incòmodes per als qui desitjarien una memòria històrica monolítica i sense fissures. Serveixi, doncs, aquest petit article com a humil homenatge també per als centenars de gironins que, com ells, van desaparèixer, lluny del front de guerra, durant aquells mesos d'estiu de 1936.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/08/27/homenatge-als-germans-riera-pau/801079.html?utm_source=rss